

Motion till riksdagen 2020/21:87

av **Amineh Kakabaveh (-)**

Bistånd till kvinnors och flickors frigörelsekamp

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör använda en större del av sitt internationella bistånd till att utrota analfabetism, främja jämställdhet och barns befrielse från slaveri, barnäktenskap, tvångsäktenskap och annat våld i hederns namn och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör verka för att frågan om barnäktenskap kommer högre upp på dagordningen inom EU och FN och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige i EU, FN och andra internationella organisationer bör verka för ett undantagslöst förbud mot barnäktenskap och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige som stor biståndsgivare bör satsa mer på flickors och kvinnors reproduktiva hälsa och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen som en del av det svenska internationella biståndet bör anslå medel till organisationer som arbetar direkt och konkret med att underlätta kvinnors liv i länder med stor fattig befolkning genom att sprida kunskap om könsstympning och menstruationsproblem och tillhandahålla mensskydd, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör ge Sida i uppdrag att söka samarbete med organisationer som arbetar direkt och konkret med att underlätta kvinnors liv i länder med stor fattig befolkning och stödja dessa i deras arbete med att snabbt och effektivt få till stånd åtgärder såsom kunskapsspridning om tvångsäktenskap, könsstympning, barnäktenskap, menstruationen och tillhandahållande av mensskydd, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att faran för könsstympning bör betraktas som fullgott asylskäl i Sverige och EU och tillkännager detta för regeringen.

8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen inom EU bör verka för att medlemsländer som inte stiftat någon specifik lag mot könsstympning gör detta, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att EU som enad union verkar inom FN för att ett förbud mot könsstympning införs och tillämpas, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att kunskaper och information om sex och samlevnad, jämställdhet och kvinnors rättigheter bör ingå i det bistånd som Sverige ger till länder med stor fattig befolkning, där starkt patriarkala kulturmönster med barnäktenskap, tvångsäktenskap, könsstympning och andra former av hedersförtryck och hedersvåld är förhärskande, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige i FN, EU och andra internationella organisationer och samarbetsorgan bör öka sina ansträngningar när det gäller kampen mot trafficking, sexslaveri, barnarbete och andra verksamheter där kvinnor och barn behandlas som en handelsvara, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.

Motivering

Världen är varken rättvis eller jämlik, och inte heller jämställd. I länder med en stor fattig befolkning är förtrycket av kvinnor hårt på grund av låg utbildningsnivå och till följd av uråldriga patriarkala och religiösa förhållanden. Samtidigt finns det en rad rika länder där dogmatiska religiösa föreställningar och klerikala organisationer samt ett starkt patriarkat tar sig ytterligt brutala former som i exempelvis Afghanistan, Saudi-arabien, Iran m.fl. länder. Den rika världens länder borde i betydligt högre utsträckning ge bistånd till seriösa demokratiska gräsrotsorganisationer och projekt som främjar jämställdhet, barns rättigheter och kvinnofrigörelse. En sådan biståndspolitik innebär inte bara att kvinnornas ställning stärks, den medför också en bättre ekonomisk utveckling för kvinnors självständighet och oberoende. Kampen handlar inte bara om ett demokratiskt jämställdhetsideal utan också kvinnors oberoende ställning som i sin tur påverkar samhällets ekonomi och utveckling. Det är dags att mer av biståndets resurser går till jämställdhet och barns grundläggande rättigheter.

I många delar av världen är ”heder” ett vedertaget skäl till att kontrollera flickor och kvinnor. Hedersrelaterat våld mot flickor och kvinnor är ett systematiskt och ständigt närvarande hot mot flickors och kvinnors liv. Detta våld är ytterst ett brott mot den mest fundamentala av alla rättigheter, nämligen rätten till liv.

Heder är ett positivt ord som används för att kamouflera mäns strävan att kontrollera flickors sexualitet och begränsa deras frihet. Familjens status vilar på hedern och flickan/kvinnan förkroppsligar mäns heder. Det är inte männen själva som bär upp denna heder. Den bärs upp av kvinnorna i familjen, klanen – av hustrur, döttrar, systrar, kvinnliga kusiner. Hederskulturen sätter oerhört snäva gränser för vad som är tillåtet för flickor och kvinnor. Överskrider flickor/kvinnor dessa gränser riskerar de att bli bestraffade. Hedersmord är den grövsta formen av bestraffning. Hedersrelaterat förtryck och våld får sin specifika betydelse genom det kollektiva ansvaret. De hedersrelaterade värderingarna hävdas av klanen, stammen, släkten. Det är i den omgivningen hedersvåldet

upprätthålls (UN Document E/CN.4/2002/83 och Asma Jahangir, FN-rapportör 2004–2010).

Det vore därför lämpligt om mer än hälften av det svenska biståndet fördelas till dessa ändamål. Den svenska regeringen säger sig driva en feministisk utrikespolitik. För att det ska vara trovärdigt krävs det också handling som backar upp de vackra proklamationerna.

I dag är flickors och kvinnors obetalda arbete en grundförutsättning för att familjer och samhällen ska överleva och fungera. Flickor och kvinnor är de som arbetar flest timmar per dag, men tjänar mindre än männen – i många fattiga länder kanske de inte tjänar något alls, dvs. kvinnorna saknar helt egen ekonomi. Unga kvinnor möter också hinder och utsatthet på grund av sitt kön om de vill ut i yrkeslivet – och kommer de ut i det är det inte på samma villkor som männen. I många länder har flickor och kvinnor inte heller lika rätt att ära eller rätt att äga mark, egendom och hus. I många länder diskrimineras kvinnor och flickor systematiskt enligt lagen och rådande kulturmönster. Synen på flickor och kvinnor som mindre värda är direkt kopplad till att de inte har samma mänskliga värde som män och inte heller samma ekonomiska möjligheter och rättigheter.

Den traditionellt och i många länder lagligt motiverade dagliga diskrimineringen av barn, flickor och kvinnor i samhället och i hemmet betyder inte bara att flickor och kvinnor berövas frihet och rättigheter utan innebär även ett samhällslöst resursslöseri i stor skala. Nedan följer några viktiga områden mot vilka Sverige borde rikta sin uppmärksamhet och öka sitt bistånd och utveckla sin politik så att kvinnors och barns ställning stärks.

Barnäktenskap och slaveri

Enligt FN går gränsen mellan barn och ung vuxen vid 18 år. Likafullt blir var femte flicka i världen bortgift före 18 års ålder och varje dag tvingas 30 000 flickor till tvångs- och barnäktenskap.

Barnäktenskap innebär ofta i praktiken att flickebarnet förlorar kontrollen över sitt eget liv och hamnar – enligt ILO – i en form av slaveri. Barnäktenskap är detsamma som att acceptera våldtäkt på barn. Tyvärr ingår det i många länders lagstiftning att flickor kan giftas bort lagligt fast de är minderåriga. Flickorna tvingas att ingå äktenskap som de inte kan värja sig emot. Dessa äktenskap innebär att flickebarn skiljs från sin familj, isoleras från den och från sina vänner, tvingas sluta skolan och regelbundet utsätts för systematiska sexuella övergrepp. De blir för det mesta tidigt gravida. Ännu inte vuxna blir de själva mödrar. Komplikationer vid graviditet och förlossning är den vanligaste dödsorsaken för flickor mellan 15 och 19 år världen över. En flicka under 15 år löper fem gånger så stor risk att dö i barnsäng som en kvinna över 20. I hederskulturen blir den ingifta flickan den som befinner sig allra längst ned i den nya familjehierarkin.

Barnäktenskap är allra vanligast förekommande i bl.a. Niger och Bangladesh. Tre fjärdedelar av flickorna tvingas där att gifta sig innan de fyllt 18 år. Barnäktenskap tvingar bort flickor från skolan. Rätten till utbildning och en normal barndom tas ifrån flickorna. Att vara analfabet och oförberedd i rollen som förälder gör att de inte kan påverka varken sin egen situation eller samhällsutvecklingen. Kvinnors analfabetism och låga utbildning får konsekvenser på alla samhällsnivåer.

Sverige är en av de viktigaste biståndsgivarna som varje år gör stora insatser. En större del av vårt internationella bistånd bör dock användas för att utrota analfabetism,

främja jämställdhet och barns befrielse från slaveri, barnäktenskap och tvångsäktenskap och våld i hederns namn. Detta vill jag att riksdagen skall ge regeringen tillkänna.

Ett undantagslöst förbud

Flickor diskrimineras från den dag de föds. De får på många håll i världen ofta mindre mat, sämre omsorg och vård och riskerar till och med att överges. De diskrimineras systematiskt på grund av sitt kön. Omgivningens sätt att se på flickor och pojkar påverkar hur barn ser på sig själva och sitt värde under resten av sitt liv. Arbetet för jämställdhet måste alltså börja tidigt. Alla barn ska värderas lika och slippa att få sin tillvaro på olika sätt begränsad på grund av kön. Om människor skall tillmätas lika värde måste självklart lika villkor för flickor och pojkar gälla från det ögonblick då de kommer till världen. Men så är det inte alls idag.

Allt fler flickor i världen börjar visserligen skolan. Utbildningen är dock ibland så dålig att barnen inte ens lär sig läsa och skriva. Flickor är dessutom överrepresenterade bland de barn som inte får någon utbildning alls bl.a. därför att de av en rad olika skäl tvingas hoppa av skolan, särskilt i kriser och under konflikter. Orsakerna kan vara att det anses bortkastat att utbilda en flicka eller att familjen är fattig och värderar söners utbildning högre. En trygg utbildning av god kvalitet är inte bara en rättighet utan även en nyckel till ekonomiskt oberoende och självständighet.

”Barn, inte brud” är ett slagord som klart och tydligt sammanfattar vad kampen för kvinnors frigörelse handlar om i många länder. I hederskulturer gifts flickor bort eftersom de ses som en ekonomisk börda eller därför att ogifta flickor anses kunna skada familjens heder.

Det finns en utbredd syn på flickor och unga kvinnor i starkt patriarkala samhällen som ägodelar som kan användas som brickor i spel och intriger som inte sällan grundas i ekonomiska uppgörelser familjer och klaner emellan. Med de omfattande folkomflyttningar som ägt rum i världen har dessa förhållanden blivit aktuella även i Europa och Sverige.

Det finns inga som helst skäl till att barnäktenskap ska tolereras. Kampen mot barnäktenskap borde vara en stående fråga i FN. Den behöver komma högre upp på dagordningen inom EU och FN. Detta vill jag att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Sverige bör sålunda inom EU, FN och andra internationella organisationer verka för ett undantagslöst förbud mot barnäktenskap. Detta vill jag att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Flickor berövas sin frihet som barn

I stora delar av världen är många flickor helt oförberedda på vad det är som händer när de får menstruation första gången. Det skapar osäkerhet och rädsla. Inte sällan förklaras det för flickorna att de då inte längre är barn utan blivit kvinnor och skall göra sig beredda att gifta sig och sätta barn till världen.

Förutom att flickor låses fast i en kvinnoroll präglad av okunnighet när det gäller den egna kroppen begränsas deras möjligheter till skolgång och utbildning. Varje dag tvingas miljontals flickor stanna hemma från skolan när de har mens. Det kan vara för att det saknas säkra toaletter på skolan, för att de inte har tillgång till bra mensskydd eller för att de blir trakasserade om de blöder igenom kläderna. Var tredje skola i

världen saknar säkra och bra toaletter. I låginkomstländer har inte ens hälften av skolorna toaletter. Att vara hemma flera dagar i månaden påverkar naturligtvis skolresultaten negativt.

En del av orsakerna till dessa förhållanden kan förstås vara resursbrist i allmänhet, men huvudorsaken är att flickors hälsa lågprioriteras. Det handlar också om hur man använder de resurser man har. På grund av strukturellt betingade könsförhållanden ses kvinnors problem och svårigheter som mindre viktiga. Det finns en rad religiösa och kulturella förhållanden och patriarkala föreställningar om att mens är något farligt, smutsigt och skamligt. Mensen är något man inte talar om. Ännu mindre talar man om flickors behov av att hantera sin mens. Hygienfrågorna ignoreras. Inom vissa kulturer får flickor och kvinnor som har mens inte vistas på vissa ställen eller röra vid mat för att man tror att den då ska ruttna.

Varje dag har hundratals miljoner kvinnor mens. Det är en fråga som berör halva mänskligheten, men den behandlas på många håll i världen som om den inte fanns. Idag saknar 88 % av flickorna på den indiska landsbygden mensskydd och 28 % av flickorna i Uganda missar skolan när de har mens.

Att ignorera flickors problem och behov när det gäller mensen strider både mot FN:s barnkonvention och kvinnokonvention. Det står också i motsats till flera av FN:s globala mål för hållbar utveckling. (Uppgifterna i ovanstående avsnitt är hämtade ur Unicef 2018, Unicef State of the World's Children 2011, Millenniemålsrapporten 2010, UNFPA 2013 Motherhood in Childhood.)

Därför är det viktigt att Sverige i egenskap av ett land som för en feministisk utrikes- och biståndspolitik och är en stor givare av bistånd satsar på flickors och kvinnors reproduktiva hälsa. Detta vill jag att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Det finns visserligen FN-organ som arbetar med samma frågor. De resurser som förmedlas den vägen har en benägenhet att slukas upp inom FN-byråkratin innan de når de behövande kvinnorna. Jag anser att organisationer som arbetar i länder med stor fattig befolkning och direkt och konkret arbetar med att sprida kunskap om könsstympning, barnäktenskap och menstruationen och tillhandahåller mensskydd bör ges ökade resurser genom det svenska internationella biståndet. Detta vill jag att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Jag menar att detta är en fråga för Sida att arbeta med och utföra i samarbete med organisationer som direkt och konkret redan arbetar med dessa frågor. Detta vill jag att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Könsstympning

Könsstympning är ett mycket vanligt förekommande och brutalt uttryck för att kontrollera flickors och kvinnors sexualitet i starkt patriarkala samhällen där hedersnormer är förhärskande. Varje år könsstympas tre miljoner flickor under 15 år. Mörkertalet är stort. Delar av deras könsorgan skärs bort med kniv eller annat vasst föremål. Könsstympning är smärtsamt och riskerar bland annat att leda till långvariga och ihållande smärtor, livshotande infektioner och svåra komplikationer senare i livet, framförallt vid förlossningar och samlag.

Könsstympning är en skadlig och uråldrig patriarkal sedvänja som kvinnor upprätthåller och praktiserar, men en gång tillkommen för att männen skulle kunna kontrollera kvinnors sexualitet. Den har senare motiverats utifrån allmänt traditionalistiska och inte sällan religiösa argument. Religionerna är inte upphovet till sedvänjan. I de länder där

sedvänjan förekommer är den betydligt äldre än de religioner som praktiseras. Religioner som exempelvis kristendomen, islam och judendom har, historiskt sett, kommit att rättfärdiga och bevara en sedan länge redan existerande sedvänja. I länder där könsstympning förekommer upprätthålls sedvänjan ofta som en viktig ritual för att en flicka ska kunna bli en "anständig" kvinna (Unicef, 2018).

Sedvänjan med könsstympning förekommer i över 30 länder i flera delar av världen, främst i Afrika, men också i Mellanöstern. I Sverige är könsstympning förbjudet i lag sedan många år, men det är mycket osäkert i vilken utsträckning denna lagstiftning får någon praktisk tillämpning. Enligt Socialstyrelsen finns ca 38 000 könsstympade kvinnor och flickor i Sverige. Antalet beivrade brott är mycket litet.

Men könsstympning sker i andra delar av världen. Det sker exempelvis i Kenya, trots att könsstympning sedan några år i landet, i underjordiska klinker. På nätet kan man exempelvis läsa ett reportage av journalisten Jenny Piper där hon skriver följande:

Familjer kommer hit från hela världen och är villiga att betala 150 USD per timme för att deras döttrar ska få sina underliv förstörda ... Kliniken ligger i Eastleigh-distriktet i Nairobi, som lokalt går under namnet "lilla Mogadishu" och har främst somaliska kunder från Europa – framförallt från Storbritannien, Sverige, Norge och USA. 69-åriga Hirsi som är ansvarig för kliniken och även utför ingreppen är glad över de många kunderna.

–Somalier i exil är bra för mina affärer. Det tar några veckor för flickorna att läka beroende på hur extrem proceduren är. För det mesta handlar det om att ta bort spetsen på klitoris som tar några minuter att göra och kräver ungefär två veckors återhämtningstid. Det mer extrema förfarandet innebär att man tar bort allt kött i labia minora och majora samt endast lämnar ingången till slidan, vilket kan ta en timme eller längre. Flickorna behöver då minst 40 dagars återhämtningstid. Vill man betala lite extra kan flickorna bo i huset där de får mat och tas om hand. När de har läkt är de redo för giftermål.

Regeringen borde utreda och undersöka hur det kommer sig att det lever så många könsstympade flickor och kvinnor i Sverige, men att så ytterligt få fall av könsstympning hamnat i svensk domstol. Många kan ha varit könsstympade innan de kom till Sverige. Andra kan ha blivit könsstympade innan lagen trädde i kraft. En tredje grupp kan ha blivit könsstympade under en resa utomlands. Den statistiska osäkerheten är stor. Under senare år har Göteborgs-Posten skrivit om flera fall. Men ämnet är tabubelagt. Flickorna som drabbas av könsstympning anmäler inte till myndigheterna vad de råkat ut för. De vill skydda sina familjer.

I en forskningsrapport från Action Aid, End the Cut (Mapping and Gapping), kan man läsa följande om kvinnlig könsstympning (KKS). Rapporten visar bl.a. att KKS omnämns indirekt i enskilda EU-länders lagstiftning. I flera EU-länders lagstiftning saknas emellertid obligatorisk lagstiftning som specifikt inriktar sig på denna fråga.

I utredningen kan man läsa följande om hanteringen av kvinnor som hotas av KKS:

Varje år söker 20 000 kvinnor som kommer från något av de 30 länder som UNICEF klassificerar som KKS-riskländer asyl i ett EU-land. Trots att ingreppet är ett brott mot de mänskliga rättigheterna nekas många av dessa kvinnor asyl när de anger KKS som asylskäl.

Rapporten visar även att det i EU bor närmare två miljoner människor* som är födda i något av de 30 riskländerna. Av dessa är 43 procent flickor och kvinnor. Dessutom är Sverige, vid sidan av Italien och Nederländerna, ett av de EU-länder med högst koncentration av människor som kommer från riskländerna.

Det är fastslaget att könsstympning är ett brott mot mänskliga rättigheter, emot flickbarnets integritet och rättigheter. Av ovanstående citat torde man enkelt kunna dra slut-

satsen att faran för att bli könsstympad bör betraktas som fullgott asylskäl i Sverige och EU. Detta vill jag att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Sverige bör inom EU verka för att medlemsländer som inte stiftat någon specifik lag om att förbjuda könsstympning gör detta. Detta vill jag ge regeringen till känna.

Sverige bör inom EU verka för att EU som *enad* union inom FN verkar för att ett förbud mot könsstympning införs och tillämpas. Detta vill jag att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Här måste Sverige tydligt stå upp för alla kvinnors rättigheter. Det finns all anledning att Sverige i egenskap av ett land med en feministisk regering och en feministisk utrikespolitik kraftfullt driver frågan om ett förbud mot könsstympningen och att frågan sätts högt upp på dagordningen inom FN och EU.

Våld mot kvinnor, sex och samlevnad

Under sin livstid kommer minst en av tre flickor att utsättas för fysiskt eller sexuell våld. Oftast är förövaren en pojkvän, make, annan familjemedlem eller släkting. För många flickor i hederskulturen utgör trakasserier och övergrepp vardag. Samtidigt förminskas och ursäktas våldet på olika sätt. Skulden läggs ofta på flickan istället för på förövaren. Förutom själva våldshandlingen utsätts flickor och kvinnor, eftersom det är de som skuldbeläggs, för ett systematiskt förtryck, som utgör en del av samhällsstrukturen.

Allt detta skapar en strukturellt motiverad rädsla som begränsar flickors liv och rörelsefrihet, som ibland blir till en del av den officiella samhällsordningen i många delar av världen – exempelvis i Afrika, Mellanöstern, Latinamerika osv.

För att bryta denna systematiskt diskriminerande ordning måste flickor och kvinnor få rätt och möjlighet att fatta egna beslut. En flicka ska ha rätt till skydd tills hon blir 18 år och själv kan fatta beslut om, när och med vem hon ska ha sex eller få barn. Därför krävs utbildning av föräldrar och barn som leder till en attitydförändring – att de får lära sig vilka rättigheter de har. En bra sexualundervisning kan bidra till jämställda relationer och förebygger våld. Unga människor behöver också få råd, stöd och vård kopplat till sex och samlevnad, om preventivmedel och säkra aborter. Tyvärr är dessa frågor i större delen av världen tabubelagda och förbjudna. Att prata om sex och samlevnad kan dessutom vara livsfarligt i länder där religionen och hederskulturen är starka. Varje flicka ska ha makten att bestämma över sin kropp, sin sexualitet och sitt liv. Detta kräver stora insatser i många länder, där kvinnosynen är djupt traditionalistisk och där sexualundervisning är förbjuden. Men frågan är lika viktig i länder som Sverige och andra europeiska länder, som tagit emot människor från länder med starkt traditionalistiska kulturmönster.

Behovet av kunskaper i och undervisning om sex och samlevnad är en ytterst viktig fråga när det gäller kvinnors frigörelse i länder där djupt rotade patriarkala och religiösa förhållanden råder. Därför menar jag att dessa frågor måste få en högre prioritet i vårt bistånd till länder än vad som sker idag. Vårt internationella bistånd på detta område bör utvecklas och stärkas. Detta vill jag att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Förbud mot barn- och sexslaveri

Människohandlare och hallickar utnyttjar flickors drömmar om en bättre framtid för att tvinga dem in i prostitution. Väpnade grupper kidnappar och säljer flickor. Flickor utsätts för sexuella övergrepp i utbyte mot pengar, mat, godkända betyg och andra osanna meriter eller slojade skolavgifter.

Förövare måste ställas till svars och utsatta flickor måste få den upprättelse och det stöd de har rätt till. Världssamfundet måste samtidigt göra allt som står i dess makt för att motverka den globala sexhandeln med flickor och unga kvinnor. Sexhandeln är en form av slaveri på samma sätt som de barnäktenskap som jag inledningsvis beskrivit. Barn och unga flickor skall aldrig ses som handelsvaror, utnyttjas och exploateras. Detta vill jag att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Det blir alltmer uppenbart att mänskligheten i framtiden kommer drabbas av djupa och allvarliga kriser och katastrofer. De kommer att bestå i olika typer av bristsituationer till följd av förändringar av vårt klimat. Fortsätter utvecklingen i den riktning vi hittills kunnat urskilja ter sig vår framtid inte särskilt ljus.

Det finns dock en del outnyttjade möjligheter. En av dessa möjligheter framstår ännu inte som särskilt tydlig för många. Men den finns. Den möjligheten består i kvinnors frigörelse. Befrielsen av kvinnor skulle betyda att hittills undertryckta kreativa krafter frigörs. Kvinnor utgör majoriteten i varje samhälle, därför är det demokratiunderskott att inte låta denna majoritet vara med och påverka sitt liv, sin situation, sina barns framtid och samhällsutvecklingen.

Amineh Kakabaveh (-)